

R.M. Mc Cheyne

DE SCHREEUWENDE ZIEL

Gelijk een hert schreeuwt naar ,de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! (Psalm 42 : 2)

Deze woorden worden toegeschreven aan David, toen hij vluchtte voor Zijn Zoon Absalom. Het schijnt, dat hij zich bevond in een van de eenzame wildernissen aan de zijde van de berg Hermon, terwijl de Jordaan beneden hem voorbij stroomde. David schijnt in diep gepeins verzonken te zijn geweest over de smaad, die zijn vijanden hem dagelijks toevoegden, zeggende: „Waar is uw God?” Ja, het scheen zelfs dat God hem vergeten had, al Zijn golven en baren gingen over zijn hoofd, toen plotseling een hert nevens hem voorbij sprong. Het was Of door de boogschutters gewond, óf het was op de bergen van de luipaarden door het een of andere wilde dier vervolgd. Vermoeid en afgemat zag hij het heenrennen naar de heldere stroom, en zijn dorst lessen aan de frisse wateren. Zijn ziel werd verkwikt door dit gezicht. Zou dat niet juist het beeld zijn van mijn toestand? Is niet mijn God volkomen voor mij hetgeen de frisse stroom is voor dit gewonde hert? „Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!”

Ik hoop, dat velen van u heden zijn opgekomen met dezelfde brandende begeerte in uw binnenste. Geen andere dan begenadigde zielen kunnen schreeuwen naar God en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. Even als de zeilsteen niets anders aantrekt dan hetgeen van staal is gemaakt, zo ook trekt de verzezen Zaligmaker, God geopenbaard in het vlees, geen andere zielen aan dan die ontwaakt zijn door Zijn eigen Geest. Moge God mij bekwamen om u kort enige redenen aan te tonen waarom de gelovige naar God schreeuwt!

I. De last van de zonde doet de ziel naar God schreeuwen.

1. Niet ontwaakte zielen, zij die geen last gevoelen, schreeuwen niet naar Christus.

„Een verzadigde ziel vertreedt het honigzeem.” (Spr. 27:7), Christus is het honigzeem, door God daargesteld, voor arme zondaars. De zoetste honig wordt gevonden in de

kloven van de steenrots Christus; niet ontwaakte zielen nu zijn verzadigd, verzadigd van vrede, verzadigd van bezigheden, verzadigd van vermaak. Zij hebben geen begeerte naar Christus, zij vertreden het honigzeem. Niet ontwaakte zielen zijn „dood door de misdaden en de zonden.” (Ef. 2 : 1). Zij zijn even dood voor Christus en de dingen van het Koninkrijk Gods als de doden op het kerkhof dood zijn voor de dingen dezer wereld. De dode lichamen op het kerkhof zijn op het ogenblik binnen het bereik van de stem des predikers. Konden zij opzien uil hun graven, zij zouden de tafel des Heeren zien aangericht. Maar of wij al spreken, zij horen niet, zij wenen niet, hun zielen schreeuwen niet, zij staan niet op om te naderen tot de tafel van het Avondmaal. Lieve vrienden, de dode zielen in dit bedehuis zijn even dood als zij. U ook bent binnen het bereik van des predikers stem, u ook kunt zien hoe Christus en die gekruist u als voor de ogen geschilderd is; nochtans hebt u geen begeerte naar Christus. Uw ogen storten geen tranen, uw zielen schreeuwen niet, uw harten branden niet van verlangen naar Christus. Toen de Israëlieten in Egypte waren, hadden zij look en uien en knoflook, zij zaten neer bij de vleespotten en hadden brood in overvloed. Zij riepen niet om manna, zij zochten niet naar water uit de steenrots.

Zo is het ook met diegenen uwer, die nog niet ontwaakt zijn uit de slaap van de zonde. U geniet de look en de uien van de vermaken, de voordelen, de verstrooiingen dezer wereld, en u vraagt niet naar Christus, het brood van het leven. U schreeuwt niet naar schuldvergeving en wedergeboorte, uw harten dorsten niet naar het levende water, waarvan Jezus zelf getuigt dat hij, die het drinkt, in eeuwigheid niet dorsten zal.

2. Vele ontwaakte zielen schreeuwen niet naar Christus.

Er zijn er, die zich evenals het hert door de boogschutters getroffen gevoelen. Maar zij menen dat zij de pijlen er wel weer kunnen uittrekken, en zelf hun eigen wonden genezen. Toen Naäman de Syriër tot Elisa kwam, gevoelde hij zijn walgelijke kwaal en hij verlangde genezen te worden. Maar toen de profeet tot hem zei: „Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en u zult rein zijn,” geloofde hij het woord van God niet, maar zei: „Zijn niet Abana en Farpar, de rivieren van Damascus beter dan alle wateren van Israëel; zou ik mij in die niet kunnen wassen en rein worden? Zo wendde hij zich, en toog weg met grimmigheid.” (2 Kon. 5 : 10, 12). Zo ook doen ook vele ontwaakte zielen in uw midden. Ook u hebt uw walgelijke kwaal leren gevoelen, u siddert soms uit vrees voor de hel. Maar wanneer wij tot u spreken van het bloed van Christus, dat van alle zonden reinigt, dan gaat u met grimmigheid weg. Toen de zondvloed op aarde kwam, en de regen veertig dagen achtereen neerviel, en de fonteinen van de grote afgrond werden opengebroken, toen, geloof ik, zullen er velen geschreeuwd hebben. Velen vloden voor de komende toorn. Sommigen vloden naar de toppen van de met sneeuw bedekte Libanon, anderen naar de steile hoogte van Ararat. Maar Noach alleen geloofde Gods woord, en ging in de ark. Zo ook zijn velen van u beangst over hun zielen, die nochtans het Woord van God niet geloven, en niet schreeuwen naar Christus: „Gij wilt tot Mij niet komen, opdat u het leven mag hebben.” (Joh. 5 : 20). Wij lezen dat, als Christus komen zal met de wolken des hemels, alle geslachten van de aarde over Hem weklagen zullen. Dan zal er niet één man zijn op aarde of in de hel, die niet zal ontwaakt zijn. Ook de hoogmoedigste en verhardste

onder u zal dan sidderen. Maar ach, alleen zij, die Zijn woord geloven, zullen de toevlucht nemen onder Zijn vleugelen. Lieve vrienden, het is niet genoeg dat u bekommerd bent over uw zielen; u moet de toevlucht nemen tot Christus; ja, u moet in Christus zijn, anders bent u niet behouden.

3. Allen, die van God geleerd zijn, verlangen naar Christus.

„Een iegelijk, die het van de Vader geleerd heeft, komt tot Mij.” (Joh. 6 : 45). „Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen. En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.” (Joh. 6 : 37). Wanneer een zondaar door God is overtuigd dat zijn zonden een last zijn zwaarder dan hij kan dragen, dat zij, zo hij daarin sterft, hem voor eeuwig in de hel zullen storten; wanneer hij daarbij is overtuigd dat God een Lam ten slachtoffer gegeven heeft, dat dit Lam een genadegift Gods is voor een iegelijk zondaar, dan dringt hij door de menigte heen. Anderen mogen achterblijven, hij kan niet meer. Hij legt Zijn beide handen op het hoofd van dit Lam Gods, en zegt: „Mijn Heere, en mijn God.” (Joh. 20 : 28). „Want deze God is mijn God, eeuwig en altoos. Hij zal mij geleiden tot de dood toe.” (Psalm 48 : 15). „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.”

Zo er iemand van u overtuigd is dat hij diep verdorven is, dat de hemel gelijk is aan een grote stad met wallen, dat u daar buiten bent, en dat de storm van de toorn van God op het punt is van u te overvallen; heeft God u daarbij overtuigd, dat Christus de enige poort is, waardoor u in de stad komen kunt, dat Hij is de enge poort eng, doch juist wijd genoeg voor de grootste zondaar o, dan weet ik dat u zult strijden om in te gaan, dat u alle krachten zult inspannen, dat ge u dag noch nacht rust zult gunnen: „Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.” Als er iemand van u is overtuigd, dat de zonde een dodelijke kwaal is, dat alle geneesheren en geneesmiddelen dezer wereld daarvoor ijdel zijn, dat Christus, de enige Medicijnmeester, machtig is en gewillig u van uw kwaal te verlossen ik weet dat u voorwaarts zult dringen, wat ook anderen mogen doen: „Indien ik alleenlijk Zijn kleed mag aanraken, zo zal ik gezond worden.” (Matth. 9 : 21). „Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.”

Hoe graag zou ik alle schreeuwende zielen willen uitnodigen in het geloof Christus aan te grijpen. Het is een treurige waarheid, dat de meeste Christenen in onze dagen veeleer komende zijn tot Christus, dan dat zij werkelijk tot Hem gekomen zijn. Voor het merendeel bent u gelijk aan de doodslager, die vluchtende is naar de vrijstad, in plaats dat u gelijk zou zijn aan hem, die reeds rustig neerzit binnen haar poorten. O, indien ge uw verdoemelijkheid gevoelt, indien u gelooft dat God een vrijplaats voor zondaars heeft daargesteld, waarom dan wilt ge uw ziel niet rustig neerleggen op het volbrachte werk van Hem, die uw Borg en Middelaar is? Waarom wilt u dan om de vrijstad blijven ronddolen, in plaats vandaar binnen te gaan? Deze heilige instelling heeft ten doel u te leren uzelf Christus in het geloof toe te eigenen, niet langer te aarzelen, maar de hand des geloofs uit te strekken en Christus aan te grijpen. U komt niet om naar het brood en de wijn te zien, maar om het aan te grijpen en te eten en te drinken. Neemt, eet, schreeuwende zielen! God geve u daarbij licht opdat ge u aan Christus mag toevertrouwen, en zeggen: „Deze God is mijn God, eeuwig en altoos.”

II. *Zucht naar heiligheid doet de ziel schreeuwen naar God.*

1. Onbekeerde zielen hebben geen begeerte naar heiligheid, en daarom schreeuwen zij niet naar God en Christus. Dit is inderdaad de voornaamste reden waarom vele arme zondaars niet tot Christus komen. Zij weten dat, indien zij tot Christus kwamen, zij een nieuw hart zouden ontvangen, dat zij voor eeuwig afscheid zouden moeten nemen van al hun vroegere metgezellen en verlustigingen. Maar de meesten zouden liever naar de hel gaan dan hiertoe te besluiten. Toen eens enige Groenlanders in deze streken gebracht waren, zagen zij niet de minste schoonheid in onze rijke korenvelden, in onze bossen en weiden; zij verlangden naar hun sneeuwvelden, naar hun in de zon schitterende ijsbergen. Toen zij in onze huizen kwamen, konden zij de daar heersende reinheid niet verdragen; verre daarboven stelden zij hun eigen rokerige, smerige hutten. Zo is het ook met diegenen uwer, die onbekeerd zijn. U bent opgegroeid met harten bevroren voor God en Goddelijke dingen, en wanneer u nu ziet dat het hart van een Christen gelijk is aan een tuin, met de rivier van het leven midden in hetzelfde, terwijl de liefelijke bloemen van zachtmoedigheid, liefde en heiligheid daarin welig groeien, dan kunt u het gezicht daarvan niet verdragen. U houdt meer van uw eigen bevroren hart. Wanneer u het reine hart van een kind van God ziet, dan zegt gij: ik heb liever mijn eigen boze hart. Dit is, helaas! het geval met de meesten. U wenst niet heilig gemaakt te worden, u schreeuwt niet om een nieuwe geboorte. Er is genade nodig om genade te begeren. U begeert er niet naar een nieuw schepsel gemaakt te worden, u wilt liever het beeld van de duivel blijven dragen dan veranderd te worden naar het beeld van God. U bent gelijk aan Jeruzalem: „Wee u, Jeruzalem! zult u niet rein worden? Hoe lang nog na dezen?” (Jer. 13 : 27).

2. Alle geredde zielen daarentegen schreeuwen om heiligheid. „Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.” Wanneer een ziel zich Christus heeft toegeëigend, zo is zij daarom nog niet op eenmaal volkomen heilig gemaakt: „Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe.” (Spr. 4 : 18). Evenals bij het aanbreken van de dag het licht te kampen heeft met de duisternis, en vaak door dikke wolken moet heenbreken, en de dag eerst tot zijn volle luister gekomen is, wanneer de zon in al haar glans is te voorschijn getreden, zo is het ook met de heiligheid des Christens. Evenals op de vruchtbaarste akkers, al zijn ze ook diep geploegd, het onkruid nochtans welig tussen het koren opschiet, zo ook blijft er in het hart van de gelovige nog menige wortel van de bitterheid over. Paulus dankte God voor de genade, die aan de Korinthiërs geschonken was, dat het hun aan geen gave was blijven ontbreken. En nochtans zegt hij, dat er twist en nijd en tweedracht onder hen was, zodat hij hen niet geestelijk noemen kon, maar integendeel vleselijk. Zo is het met ieder Christenhart. Het onkruid groeit in de best onderhouden have. Christus is genoegzaam om in al onze noden te voorzien. Het is onze eigen schuld, dat wij niet heilig zijn gelijk God heilig is. Het ligt niet aan Christus, maar aan onszelf, dat wij menigmaal in het nauw worden gebracht. De regen van genade is overvloedig genoeg, maar wij doen onze mond niet wijd genoeg open. Iedere ziel echter, die in Christus is, haat de zonde, schreeuwt naar heiligheid. Niets doet de Christen meer tot God schreeuwen dan het bederf, dat in

hem strijd voert. Paulus bad nimmer met meer vuur dan toen hij de doorn in zijn vlees gevoelde. De doorn in het vlees doet onze ziel tot God schreeuwen. Wanneer een schip door de eb op een zandbank wordt gelaten, dan is het anders zo trotse vaartuig een hulpeloze klomp. De matrozen mogen trachten het wederom vlot te maken, maar al hun pogingen zullen slechts strekken om het vaartuig dieper in het zand te doen zinken. Zij kunnen niets anders doen dan wachten op de vloed, opdat de golven het schip weer omhoog heffen, en het zijn weg naar de haven mag vervolgen. Zo is het met de Christen. U bent menigmaal gelijk aan een schip op een zandbank. U kunt uzelf niet losmaken. U wendt allerlei plichten aan, maar dat is een zwaar en tevens nutteloos werk. Zonder Christus kunt u niets doen. U verlangt en schreeuwt naar Christus, om de uitstorting van Zijn Geest, om uw ziel boven de golven te verheffen, en u voorspoedig heen te voeren naar de hemelse haven.

3. Vermoeide zielen, komt nog heden tot Christus! Sommigen van u gevoelen de doorn in het vlees, en u bidt dat hij van u worde weggenomen. Sommigen van u gevoelen zich gelijk aan de misdadiger, die aan een dood lichaam was vastgeketend. U voelt de walgelijkheid van het lichaam van de zonde en u roept: „Ik ellendig mens!” Sommigen van u zijn gelijk aan het hert, dat verwond is door een leeuw, en siddert van zijn gebrul. U bent verwond door satan, en u beeft van zijn brullen. Komt tot Jezus. Hij zal u rust geven, o schreeuwende ziel! Grijp Christus aan, laat Christus u alles zijn. Zonder Hem kunt u niets doen. Door Christus, die u kracht geeft, kunt u al die dingen doen. Het Avondmaal moet u leren alles alleen van Christus te verwachten. U beziet het brood niet slechts, u neemt het niet alleen in uw handen, u eet en drinkt. Treed dan in persoonlijke vereniging met Christus, verlangende ziel, en Hij zal uw sterkte zijn: „God is ons een toevlucht en sterkte.” (Psalm 46 : 2).

III. *Moedeloosheid doet de ziel tot God roepen.*

1. Gelovigen moesten nimmer moedeloos zijn. Het strijdt met de belofte: „Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.” (1 Petrus 2 : 6). Christus is altijd dezelfde. Zijn gerechtigheid is alle dagen even volkomen. Wees u met die gerechtigheid bekleed, dan moest uw^o vrede zijn gelijk een rivier. Het is zeer smadend voor Christus, dat gelovigen de ganse dag met gebogen hoofd gaan: „Verblijdt u in de Heere te allen tijd; wederom zeg ik u: verblijdt u.” (Fil. 4 : 4).

2. Nochtans vrees ik, dat sommigen van u kunnen getuigen dat de gelovige soms maar al te moedeloos is. De maan schijnt niet altijd aan een onbewolkte hemel. Het schip zeilt niet immer op een kalme zee. De gelovige wandelt niet altijd in het genot van de glans van zijns Vaders aangezicht.

Iste. Uiterlijke omstandigheden veroorzaken soms moedeloosheid, wanneer zij ons onverwacht overkomen, wanneer wij de bedoeling Gods daarin niet kunnen zien, wanneer wij Zijn liefde verdenken, en in donkerheid geraken. Zo was het met Job: „De dag verga, waarin ik geboren ben, en de nacht, waarin men zei: Een knechtje is ontvangen.” (Job 3 : 3).

2e. De zonde, in het hart toegelaten zijnde, is de grootste en meest gewone oorzaak van

moedeloosheid. God is een ijverig God. Zo was het met Israël: Zij zegt: „Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank geven.” (Hos. 2 : 4).

3. De ontmoedigde ziel schreeuwt naar God. Ziet het aan Job: „Och, of ik wist dat ik Hem vinden zou! ik zou tot Zijn stoel komen.” (Job 23 : 3). Zo is het ook met de bruid: „Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten.” (Hoogt. 3 : 2). Zo ook David: „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God.” Wanneer een kind, dat teder is opgevoed, dat gewoon is aan warme kleren en behoorlijk voedsel, en door een liefderijke moeder van alles is verzorgd geworden, plotseling in de koude, liefdeloze wereld wordt gestoten, dat is inderdaad verschrikkelijk! Geen wonder, dat zulk een kind weeklaagt over het huis van zijn vaders, over de glimlach zijner moeder! Zo ook is het met een kind des lichts, hetwelk in de duisternis wandelt.

Troosteloze zielen, och! wat ik u bidden mag, komt tot God, de levende God! Enigen van u gevoelen zich wellicht gelijk aan een schip, dat door een stormachtige zee heen en weer geslagen wordt. De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis van Gods watergoten; al Zijn baren en Zijn golven zijn over u heengegaan. Laat u dan toch overreden Christus aan te grijpen, die u om niet aangeboden wordt. Laat het onderzoek varen of u wel ooit geloofd hebt. Geloof nu. Het sacrament van het Avondmaal is juist gepast voor u.

U zegt de Zaligmaker niet te zien; wel, in het brood en de wijn wordt Hij u duidelijk voor ogen gesteld: „Dit is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt.” (Luk. 22 : 19).

U zegt: Maar hoe kan ik weten dat Hij juist een Zaligmaker is voor mij? Ziet hier het brood, dat u om niet aangeboden wordt: „Wie wil, neme het water van het leven om niet.” (Openb. 22 : 17).

U zegt: Maar hoe weet ik dat Hij mij nog wordt aangeboden? Ik antwoord: „Nog is er plaats.” (Luk. 14 : 22). Hier is brood in overvloed. U zegt: Maar mag ik inderdaad Christus maar zo aangrijpen? Ik antwoord: „Neem, eet, (Matth. 26 : 26) schreeuwende ziel, kom en schuil onder Zijn vleugelen.” De Geest en de bruid zeggen: „Kom!”

Dundee, 4 november 1838. (Avondmaalspreek).